

ADVENDIAJA III PÜHAPÄEV C AASTAL

(Esimene lugemine Sf 3:14-18a)

Lugemine prohvet Sefanja raamatust:

Hõiska, Siioni tütar, hüüa, Iisrael! Rõõmusta ja rõkata kõigest südamest, Jeruusalemma tütar! Sest Issand on võtnud sinu pealt ära kohtuotsuse ja lõõnud taganema su vaenlase. Issand, Iisraeli kuningas, on sinu keskel ja sinul ei tarvitse karta kurja. Sel päeval öeldakse Jeruusalemmale: Ära karda, Siion, ära lase oma kätel lõtvuda! Issand, sinu Jumal, on sinuga, tema on vägev, tema aitab. Sina oled tema rõõm ja oma armastuses teeb ta sind uueks. Ja ta hõiskab sinu pärast ja tunneb rõõmu otsekui pühade ajal.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Js 12:2-3. 4. 5-6. R: 3)

R: Ammutage rõõmuga vett lunastuse allikast.

Vaata, Jumal on mu lunastus, ma olen julge ega karda, sest Issand Jumal on minu tugevus ja mu kiituselaul, Tema on minu päästja.

Ammutage rõõmuga vett lunastuse allikast.

R:

Sel päeval te ütlete: Tänage Issandat, hüüdke Tema nime.

Tehke tema teod teatavaks rahvastele, pidage meeles, et tema nimi on kõrgeks kiidetav.

R:

Ülistage Issandat, sest Tema on suuri asju teinud, saagu see teatavaks kogu maal.

Hõiska ja rõkata rõõmust, kes sa elad Siionis, sest Iisraeli Püha on suur teie keskel.

R:

(Teine lugemine Fi 4:4-7)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast filiplastele:

Vennad, olge rõõmsad Issandas – taas ütlen teile – olge rõõmsad! Saagu teie leebus teatavaks kõikidele inimeste. Sest Issand on lähedal. Ärge olge mures, vaid tooge iga oma vajadus tänamise ja anumisega palves Jumala ette. Ja Jumala rahu, mis on ülem kui kogu mõistus, hoiab teie meeli ja mõtteid Kristuses Jeesuses.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Js 61:1)

Halleluuja. Issand on mind läkitanud kuulutama vaestele õndsusesõnumit. Halleluuja.

(Evangeelium Lk3:10-18)

Lugemine püha Luuka evangeeliumist:

Kui Ristija Johannes oli Jordani jõe ääres kuulutamas, küsisid rahvahulgad temalt: “Mida me peame tegema?” Ja tema kostis neile: “Kellel on kaks särki, jagagu sellele, kellel ei ole, ning kellel on midagi söögipoolist, tehku nõndasamuti.” Aga tulijate hulgas oli ka tõlnereid, kes tahtsid end ristida lasta, ja nemad ütlesid: “Õpetaja, mida peame meie tegema?” Ja tema vastas neile: “Ärge nõudke rohkem, kui teile on seatud.” Siis küsisid ka sõjasulased temalt: “Mida peame tegema meie?” Aga tema vastas neile: “Ärge kohelge kedagi halvasti, ärge pressige kellelki midagi välja, ja olge oma palgaga rahul.”

Aga kui rahvas oli täis ootust ja kõik arutlesid oma südames, kas mitte tema ei olegi Messias, siis vastas Johannes kõikidele: “Mina ristin teid veega, aga tulemas on keegi, kes on minust vägevam ja kellel ma pole väärt sandaalirihmagi lahti päästma. Tema ristib teid Püha Vaimu ja tulega. Tema visklabidas on tema käes ja ta puhastab oma rehealuse ning kogub nisu aita, kuid aganad põletab ta kustumatu tulega.” Ja Johannes õpetas rahvast veel paljude sõnadega ning kuulutas neile rõõmusõnumit.

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, ilmajaama teatel jääb homne ilm ära... Ei – homne ilmaennustus võib küll ära jääda, aga ilmale ei avaldaks see mingit mõju. Samamoodi ei garanteeri ka kuritegevust keelustavad seadused üldist julgeolekut. Kuritegevus tervikuna ei kao ilmselt kunagi, kuid targalt

meetmeid valides võib seda tunduvalt vähendada. Edu võib saavutada juba kasvõi seeläbi, et inimestel ei lasta langeda palgavaesusesse, mille puhul pole enam võimalik ausa töö eest saadud palgaga oma pere põhivajadusi katta ja ellujäämise nimel tuleb hakata varastama, röövima või skeemitama. Kuid samal ajal ei tohi riik muidugi silmist kaotada ka probleemi teist poolt: et terve inimene ei elaks ainult sotsiaaltoetuste najal. Sellele viitab juba piiblistki leitav manitsus: kes ei tee tööd, see ei pea ka sööma.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, käisin kord turul ja ostsin sealt ühe heatujulise proua käest suure hulga värsket puu- ja juurvilja. Kui olin kauba eest tasunud, ütles müüja rõõmsasti: “Aitäh ostu eest, ja tulge homme jälle!” Mina vastu, et “Ma ei jõua ju homseks seda kõike ära süüa, mis ma äsja kokku ostsin!” Temal aga oli silmapilkselt hea nõu varuks: “Aga te jagage seda oma naabritega...!”

Lahkusin leti äärest naerdes, sest kahtlemata saime mõlemad aru, mis oli selle siira näoga esitatud soovitus kaubanduslik tagamõte. Minul aga oli veel teinegi põhjus naeru mugistada, sest sõnaosav müüjaproua, kes ei teadnud, et ma olen preester, oli tegelikult mulle esitanud ju suurepäraselt kristliku soovitus.

Siis aga jäin ma mõtlema. Millal ma rääkisin viimati oma naabritega rohkem kui neile tere öeldes? Kui palju teab keskmise linna magalaelanik oma naabritest, kui välja arvata läbi õhukesevõitu seinakostvad helid? Kui suurt eneseületust nõuaks naabri uksele koputamine, et pakkuda talle turult võibolla liiga palju kokku ostetud toiduaineid? Või kes tahaks tänapäeval vastu võtta minu natukene kulunud särki? Isegi vanemad inimesed, kes mäletavad sõjajärgset vaest aega, ei suuda meenutada, millal sai viimati sukki ja sokke nõelatud või küünarnuki kohalt läbikulunud varukat paigatud.

Peame tõesti tunnustama, et tänapäeval saame me üksteiseta läbi, me ei vaja üksteist enam nii nagu muistsetel aegadel, kui lausa sinu ellujäämine võis sõltuda ligimesest sinu kõrval... ja tema ellujäämine sinust. Meie, arenenud ühiskonna liikmed, saame endale lubada seda luksust, et me elame üksteisest mööda, läheme mõne tühise pisiasja pärast põhjalikult tülli – ja lõpuks jääme üha rohkem üksi.

Just selle ängistuse ületamisest räägib ka Ristija Johannes. Igaüks võib mõista, et tegelikult pole ju jutt niivõrd seljariiete või toidu jagamisest – need on vaid sümbolid, mille abil kutsutakse meid laiemas mõttes kokkuhoidmisele ja üksmeelele, et igaüks täidaks ausalt oma osa ühiskonna ees ja märkaks ka oma ligimesi. Rikkad aitaksid vaeseid ja looksid töökohti, vaesed oskaksid seda teenet hinnata ega peaks rikkaid rumalateks. Poliitikud teeksid seadusi rahva huvides, ja ametnikud jääksid nende rakendamise osas inimlikuks. Keegi ei kehtestaks topeltmoraali ega nõuaks endale rohkem

kui ta on ära teeninud... Nojah, siia jääks nüüd ainult veel lisada prohvet Jesaja sõnad lõvist, kes hakkab sööma heina, ja lapsest, kes mängib mürkmao uru juures....

Armsad õed ja vennad, ma alustasin täna naljaga, aga siis läks jutt kurvaks kätte – sama kurvaks kui maailm meie ümber, mis näib oma hübriidsõdades ja meediapropagandas lagunevat igast otsast. Aga meie peame sellest hoolimata meeles pidama, et oleme kristlased – kristlastena ei tohi me kaotada idealismi ja peame uskuma, et langusele järgneb kunagi tõus... kui mitte enne, siis sel päeval, kui Jeesus tuleb tagasi. Sellepärast peame mõtlema ka ise meelearandusele, see tähendab, oma käitumise mõistlikkusele, et meil ei tuleks karta seda päeva, kui tuleb tema, kellel on visklabidas käes ja kes puhastab oma reheatuse ning kogub nisu aita, kuid aganad põletab kustumatu tulega. Aamen.